

THE
BEASTS
bennünk élő bestiák
WE
BURY

Vajon a szívét
rabolja el... vagy
a trónra való esélyét?

fine
selection

D. L. TAYLOR

D . L . TAYLOR

THE
BEASTS
bennünk élő bestiák
WE
BURY

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*A vér szerinti családomnak, a választott családomnak, és
a bársonyban született, acélossá kovácsolt családomnak.*

1.

A LEENDŐ ALVEZÉR, MANCELLA AMARYLLIS CUFF

(15 NAPPAL A BEIKTATÁS ELŐTT)

A páám kivárja, míg félig megeszem a reggelimet, és csak akkor jelenti be, hogy ma is meg kell ölnöm valamit.

Tuti azért csinálta, hogy teli szájjal ne tudjak vele kiabálni, bár így is megpróbálom, és végül majdnem megfulladok a torkomon akadt kiflitől. A nővérem hátba vereget, anyám pedig úgy törölgeti a selyem asztalkendővel a szája szélét, mint aki az egész ügyet ízlés-telennek tartja. De apa zavartalanul folytatja a mondandóját, arról fecseg, milyen gyönyörű teremtményre bukkant, és milyen erőssé teszi majd ez a zsákmány a családunkat.

Az állatok a bőröm alatt – amiket már megöltem – vergődnek, vonaglanak és ide-oda vetik magukat dühükben, és én úgy érzem magam, mint egy teletömött zsák, ami mindjárt kihasad a varrásánál. Elképzelem, ahogy a homlokomtól kiindulva szétfoszlik a varrás, kettéválik a testem, és minden kiömlik belőle a damasztabroszra, bemocskolva a porcelántányérokat és beszennyezve

a bodzateát. Lelki szemeimmel látom, ahogy üres porhüvelyem összcucuklik, és leomlik a székem alá. Kíváncsi vagyok, hogy akkor abbahagyná-e az apám a szövegelést. És megszólalna-e végre az anyám.

– A beiktatás két hét múlva lesz – ellenkezek vele, miután sikerül leeröltetnem a falatot kiszáradt torkomon. – Két hét múlva megnevezel engem mint alvezéredet. Mi szükség van erre most?

Apám összevonja bozontos szemöldökét, ami így egy határozott V alakot formál a homloka közepén. És bár újabb monológba kezd – amire alig figyelek oda –, szándékosan eltúlzott értetlenségével azt akarja hangsúlyozni, hogy milyen nevetséges is volt a kérdésem.

A közelgő beiktatás miatt kell most megtenni. És ezt én is nagyon jól tudom.

A félig megrágott kifli lesüllyed a gyomrom fenekére, miközben újabb tiltakozás bukik ki belőlem.

– Azt hittem... – ennyit sikerül kinyögnöm, de a mondat vége elhal a számon. Keserű szégyen tölt el.

Azt hittem, ha apa végre megnevez utódjának, nem kell többet ölnöm. Akkor belátja majd, hogy elég erős vagyok már, és nem kell többé ilyet csinálnom. Továbbléphetek. Új szerepemben azt csinálhatok, amit jónak látok.

Ez nyilvánvaló önbecsapás volt.

– Elnézést! – Felálllok, hátratulom a recsegő széket, és a szalvétámat a tányéromra hajítom.

Egészen a nagy előcsarnokig jutok, mire Mara utolér. Keresztbe font karral várom a közeledtét, de ő csak mosolyog rám – amennyire látom – a szája egyik szegletével. Arca másik felét a bal szemével együtt élénk színű kendő takarja.

– Azért küldtek utánam, hogy ne szökjek el? – kérdezem.

– Persze hogy nem – válaszolja. – Azért küldtek, hogy érzelmi támogatást nyújtsak. – Erre felhorkanok, de a poén enyhíti a mellkasomra nehezedő nyomást. Leeresztem a karom, és engedem, hogy Mara kövessen a nagy dupla ajtókon át ki az udvarra.

Szeretnék egy kis friss levegőt szívni, de az udvar körül magasodó kőfalak miatt a kinti levegőt éppolyan nyomasztónak érzem, mint a benti fojtogató légekört. Gyűlölettel szemlélem a falak simára csiszolt felületét, a nevetségesen magasra épített, hatalmas bástyákat, amelyek jól el vannak látva őrszemekkel. Utálom, hogy összezsugorítják a világot.

– Szóval... – kezdi Mara erőltetetten vidám hangon. – Elszaladsz?

Rápillantok, majd elnézek a távolba.

– Attól függ – mondom. – Mennyire jó a cipőd egy hosszabb üldözéshez?

Felemeli a szoknyáját, hogy megnézze.

– Papucsban vagyok – közli kioktatóan, ahogy egy idősebb testvérhez illik, aki nem győz álmélni a kisebbik nevetséges kérdésén. – És elég gyenge is ez a papucs, de bármikor lerúghatom.

– És készen állsz arra, hogy megküzdj velem, ha úgy adódik? – kérdem tőle ravaszul. – Levennéd a kendőt az arcodról, hogy megkötözz vele, és visszarángass? Használnál erőszakot is akár, ha erőszakra lenne szükség?

Keményebb hangot ütök meg, mint amit tréfálkozásunk indokolna, rideg vagyok, mint az őszi fagy, ami a lábunk alatt lévő kőmozaikot borítja. Mara megragadja a karomat, hogy ne tudjak elszaladni.

– Ezt most komolyan gondoltad?

– Hát te? – replikázok. – Ha elfutok, tényleg elkezdenél üldözni?

Elgondolkozik a kérdésem, miközben engem vizslat, fedetlen szeme az arkifejezésemet fürkészi, mintha gyümölcsöt válogatna a piacon, és azt nézegetné, vajon romlott-e.

– Nem – mondja végül.

De nem tudom nem észrevenni, hogy elgondolkodott ezen a lehetőségen. Kiszabadítom magam a szorításából, és felgyorsítom a lépteimet. Dörzsölgetem a karomat, hogy ne fázzak annyira, ő pedig ismét meghosszabbítja a lépteit.

– Szóval mit csinálsz, megteszed? – kérdi sűrűen.

Hátrahajtom a fejem, és az eget bámulom, amit sűrű, fojtogató felhők takarnak. A nap csak egy homályos paca mögöttük, kibukkanna, ha hagynák.

A felhők mégsem elég sűrűek – soha nem lehetnek elég sűrűek – ahhoz, hogy eltakarják a mágia nyálkás, zöld izzását az északkeleti látóhatáron. Még egy ilyen borongós napon is képes átszűrődni a felhőkön a maró zöld fény, mint az acélszürke eget kikezdő korrózió. A fénye elég erős ahhoz, hogy áthatoljon a félhomályon, és elég éles ahhoz, hogy eszembe vesse, emlékeznem kell arra, mennyi minden megváltozott, amióta hagytam, hogy feleméssen.

– Nem – mondom. – Végül is erről szolt az alku, nem? Évente meg kell ölni egy élőlényt, nem igaz? Egyszer kell áldozatot hozni, hogy aztán az év többi részében békén hagyjanak, ugye? Reméltem, hogy idén már abbahagyhatom, de ezek szerint mindez csak vágyalom volt! Miért hagyta volna abba apa a kedvenc fegyvere élvezését? – Ezeket az utolsó szavakat már keserűséggel a hangomban vetem oda.

– Azért most jobb a helyzet, mint régen – mormolja Mara. – Amikor bezárt a szobába egy rókával vagy egy borzzal, és addig nem engedett ki, amíg a bestia ki nem múlt.

A bennem rejtőző róka és borz megmozdul, felemeli a fejcskáját. Amit egykor ügyetlen gyerekkézzel vertem a falhoz, zokogva, sikoltozva és rettegve.

– Tényleg jobb – mondom. Irányt változtatok, ő pedig máris a sarkamban van.

– Szóval hova mész?

Az udvar egyik sarkába mutatok.

Megkönnyebbülten sóhajt:

– Ó, remek!

A nyaka köré tekeredett nyakláncokkal játszik, amik menet közben megcsörrennek.

– Akarod, hogy hozzak egy zsineget? – kérdi végül.

– Igen, légy szíves! – mondom.

Visszamegy a várba. Lépteimet az udvart szegélyező, jókora füves rész felé irányítom. Érintetlen terület. Minden fűszál egyforma magas, a pázsit megfelelően zöldellő, mert elegendő nedvesség érte ahhoz, hogy sűrűvé és dússá nőjön. Nyoma sincs a kis fehér virágoknak, amelyek megbontanák a fűtenger egyformaságát, de ez csak azért van, mert mindennap kigyomlálják és elégetik őket.

Ahová mutattam, ott áll egy égetőkemence. Fekete füstöt böfög az égre, mellette egy halomba rakva a mai fehér virágok kókadoznak, amiket napnyugtakor elégetnek. Csillagvirágoknak nevezik őket hegyes szirmuk miatt. Bár ha apámat kérdezed, ő gaznak hívja.

Letérdelek, és addig kotorászok közöttük, amíg rá nem bukkanok a legszebbekre. Összesodrom a szárukat egy csokorba, az

indokoltnál kicsit hevesebb mozdulatokkal. Mara visszajön, átnyújtja a zsineget, amit kétszer is körbetekerek a virágok szárán, majd kötök rá egy masnit. Illetve csak kötnek, de hegekkel borított kezem túlságosan remeg, és a csomó folyton kicsúszik.

– Akarod, hogy segítsék? – kérdi Mara, és kinyújtja a kezét.

– Nem – mondom, és elhúzódok előle. – Magamnak kell megcsinálnom!

Homlokráncolva néz rám, de nem próbálkozik újra.

Erővel állítom meg a kezem remegését, fájdalmas arccal ökölbe szorítom, és néhány pillanat múlva már egy miniatűr csokrot nyomok Mara tenyerébe.

– Add oda a századosnak, jó? – kérem őt. – Aztán mondd el apámnak, hogy megpróbáltam menekülni, de te a hajamnál fogva visszarángattál, és nemsokára ott leszek.

– Nem kell azonnal odamenned – mondja. – Várhatsz pár órát... Megrázom a fejem.

– Szeretnék túl lenni rajta. Mert amíg meg nem teszem, csak kínozom magam miatta. Elképzelem, rettegek, el akarok futni előle. Minden egyes alkalomra emlékszem, amikor elfutottam. Mindig úgy vadásztak rám, és hurcoltak vissza, mintha én is állat lennék. Nem mondom, hogy könnyebb teljesíteni a parancsot, de legalább gyorsabb.

Mara bólint, kicsit még morzsolgatja a virágok szirmait, aztán elindul. Az égetőkemencének dőlve követem a szememmel, érzem az arcomon a kemence hőjét, nem sokon múlik, hogy hólyagosra égesse a bőröm. Elöttem hever a megmaradt halom virág, kókadtan és csüggedten.

Ez a mi sorsunk.

Apám az ajtó előtt vár egy szobalánnyal. Egészen a földig hajolok előtte, ő pedig úgy néz le rám, mintha azt próbálná kitalálni, hogy gúnyosnak szántam-e ezt a gesztust.

Naná, hogy annak!

Intek a szobalánynak, hogy bejöhet, de amikor apám követni próbálja, feltartom a kezem.

– Át kell öltöznöm, ha nem felejtetted volna el!

– Vannak dolgok, amiket el kell mondanom – ellenkezik. – Fel akarlak készíteni!

– Akkor beszélj az ajtón keresztül! – mondom, és becsukom az orra előtt.

Csak becsukom. Nem becsapom. A durcás tini hisztije és a ha-zaárulás közötti vékony mezsgyén táncolok, de eddig elég jól ment.

Felkapom a szoknyámat, és hangosan megsuhogtatom, hogy odakint is egyértelmű legyen, hogy öltözködök. Szerencsére a zárt ajtó mögött marad, de így is látom magam előtt, ahogy ráncolja a homlokát.

– Szóval ezúttal milyen bestiáról van szó? – kérdezem, és felemelem a karomat, miközben a szobalány előrelép. Hozzálát a túl szorosra húzott, kristályos fűzőm kibontásához: először megrángatja a szalagokat, hogy kilazuljanak, majd kibontja a kis fémkapcsokat, amik a szerkezetet tartják.

A nagyapámnak köszönhetem ezt a kínzással felérő divathóbotot. Ő volt a fővezér, amikor újra megjelent a világban a mágia. Az ő varázsereje – amivel előbukkant a Lerombolt Citadellából – az volt, hogy törhetetlen üvegből lévő fákat növesztett ki a földből.

Ez azt jelenti, hogy a családjunkban azóta minden falat üveggel kell díszíteni, minden mennyezetről üveg jégcsapok lógnak, és minden női leszármazott mellét kristályos fűzőbe kell préselni.

Amint az a förmedvény lekerül rólam, a szobalány szorgos ujjával kezdi kihúzogtatni a gombostűket, mire végre lehullik rólam a testemet körülölelő kelme. A tudóm hálásan kitágul, a vállam felemelkedik, ahogy ruháim súlyától megszabadulok.

– Jaguár – szólal meg az apám.

A szobalány keze megcsúszik, és véletlenül belém szúr. Egy gombostű mélyen az oldalamba fúródik, közvetlenül a bordaívem alatt. Felsikkant, és ijedt szemmel néz fel rám, de megrázom a fejem, jelezve, hogy nincs semmi gond. Mintha nagy ügyet csinálnék egy tűszúrásból, amikor egy óriási, szelídítetlen nagymacska karmai várnak rám.

– De kedves! – mondom hangosan. – Reméltem is, hogy valami karmos állat lesz.

A szobalány megkönnyebbülten felsóhajt, és tovább dolgozik, most már óvatosabban.

– Nem is a karmok miatt kell aggódnod – mondja apám tárgyilagosan. – Hanem az agyarak miatt. Viselj sisakot, mert a harapása összeroppanthatja a koponyádat!

Végigfut a gerincemen az idegesség, de vigyázok, hogy a hango mon semmi ne érződjön, amikor válaszolok.

– Köszönöm a tippet – mondom. – Még valami?

– Ne fordíts neki hátat! Ezek a bestiák általában hátulról támadnak. És ne felejtse el, hogy nagyot tud ugrani! Gyorsabb is, mint bármelyik nagyragadozó, ami ellen már harcoltál, ezért próbáld meg gyorsan megbénítani.

Keserű epe gyűlik a torkomba, de lenyelem.

– A néped nagyra értékeli az áldozatodat – folytatja. – Saját hatalmad növelésével az egész birodalom erejét növeled. Mindannyiunkat megvéded.

– Azzal, hogy állatokat mészárolok le – mondom keserűen.

– A vadászok és a mészárosok ugyanígy gondoskodnak a családjukról.

A csukott ajtót bámulom, ő pedig felsóhajt, mintha érezné. Ez az érvelés annyira ismerős mind a kettőnk számára, hogy nyugodtan szerepet cserélhetnénk, mégsem hibáznánk el a szöveget.

– Hagylak felkészülni – mondja. – Légy óvatos odakint!

Óvatos... Kösz szépen!

Válaszra se méltatom az üres kliséit.

Amikor a szobalány befejezi a kelme összehajtogatását, meghajol, és nagy sifonsuhogással meg együttérző tekintettel elhagyja a szobát.

Amint becsukódik az ajtó, hanyatt zuhanok az ágyamra, és a kezembe temetem az arcom. Megint remeg a kezem. Valójában az egész testem remeg. A bennem lévő bestiák háborognak, magukba szívják a szívemben feltoluló érzelmeket, és visszatükrözik azokat. Emlékszem, amikor még csak egy maroknyi bogár és egér volt odabent, de ma már rengetegen vannak, és én úgy érzem, mintha toporognának, ütögetnék a testem belsejét, miközben megpróbálnak szorult helyzetükből kimenekülni: a lehető legmesszebb futni, csúszni és repülni. Ha becsukom a szemem, olyan érzésem támad, mintha én is velük menekülnék. Az arcomat szél csapkodja, lábam alatt felverődik a sár, az aréna messze elmarad mögöttem.

De amikor kinyitom a szemem, az ágyamon fekszem, és a plafont bámulom. És bár a bestiáim még mindig szedik a lábukat, mégsem érnek el sehova. Ők is ugyanúgy csapdában vannak, mint én.

Próbálom elfojtani az érzéseimet, amíg az állatok annyira meg nem nyugszanak, hogy rosszullét nélkül fel tudjak ülni. Még nem eshetek szét. Majd utána. Most... erősnek kell lennem. Apám mindig csak ezt akarta tőlem.

Felkelek az ágyról, és nagy lendülettel kivágom a szekrényem ajtaját. A bal oldalon merész, élénk színárnyalatú, lebegő ruhák sora látható, a hozzájuk illő, kíméletlenül csillogó fűzőkkel. Pontos és hibátlan darabok, akárcsak a pázsit az előkertben.

A jobb oldalon a harci öltözékem, ami úgy fest, mintha egy ernyedt és lefejezett holttest lógna le a szekrényüdről.

Borzongásomat elnyomva nyúlok érte. Az öltözék Gerdis fővezértől, a Dzsungel Birodalom egykori uralkodójától származik. Az ő mágiája az volt, hogy páncélt tudott növeszteni a bőrére, majd levedlette, mintha kígyó lenne. Amikor leveszem magamról a páncélt, az megtartja Gerdis – egy már régen meghalt ember – alakját. De amikor felveszem, úgy rám feszül, mint egy második bőrréteg. Próbálok nem gondolni erre a tényre.

Fekete, de zöld és irizáló fénye van, mint egy rovarpáncélnak, és amikor viselem, úgy nézek ki, mintha én is egy ilyen teremtmény lennék. Csak a fejemet és ökölbe szorított kezemet hagyja szabadon.

A kezemet nem próbálom eltakarni. A mágiám szereti a tisztes küzdelmet, tehát a pusztá kezemmel kell ölnöm: ezért vannak rajta olyan csúnya hegek. A többi testrészemet szerencsére boríthatja páncél – az nem ront el semmit –, de nem használhatok sem fegyvert, sem csapdát; nem kötözhetem le az állatot, és senki sem gyengítheti le helyettem. Mindezt szörnyű kísérletezések árán tanultuk meg.

A gyerekkorom igazán elbűvölő volt.

A fejemre viszont tehetek sisakot, és ha igaz, amit apám mondott, akkor ez roppant jó ötletnek tűnik. Természetesen van rak-táron gyógyító mágia, de nem hiszem, hogy helyre tudná hozni a kilyuggatott koponyát.

Felemelem a sisakot, és a fejemre illesztem, ügyelve arra, hogy biztonságosan üljön, és szilárdan rögzítve legyen. Aztán veszek pár bizonytalan, ziháló lélegzetet, mert ismét mocorognak a bestiák. Egyenesen a torkomat kaparásszák.

Meg tudom csinálni. Pár óra múlva túl leszek rajta, és akkor lesz egy teljes év nyugalmam. Erős vagyok. Nem érzek semmit. Jól vagyok.

De a lány a tükörben nem néz ki túl jól. Sápadtak és beletörődőnek tűnik.

Gyengének.

Elfordulok a tükörképemtől, és kilépek a folyosóra: rázárom az ajtót, az érzéseimmel, a félelmeimmel és a tétovázással együtt.

Majd később foglalkozom velük.

Most meg kell tennem, amit meg kell tennem.

Egyenes háttal, felemelt fejjel indulok az egykori bálterembe.

Kicsi koromban anyám mesélt nekem azokról a fényűző bálokról, amiket nagyapám rendezett ott. Hosszasan beszélt a gyönyörű ruhákról, az ízletes ételekről, a bódító zenéről, és arról, hogy milyen érzés volt csak táncolni, táncolni és táncolni.

A terem célja most egy kicsit más.

Amikor a bejárathoz érek, két katona vár készenlétben. Kinyitják a dupla ajtót előttem, miközben mindketten széles mosolyra húzzák a szájukat, amit biztosan bátorításnak szánnak. Az a kis vigasztalás, amit a gesztusukból nyertem, nyomtalanul elpárolog, amikor belépve meghallom a retesz csattanását a hátam mögött.

Eltűntek azok a kárpitok és festmények, amelyek gyerekkoromban a falakat díszítették. A plüss-szőnyeget is felszedték, mert túl sok vérfolt csúfította. Az ablakok be vannak deszkázva, kivéve a legmagasabban lévőket, amelyeken – napszaktól függően – halovány napfény vagy kísérteties holdfény szűrődik be. A nagy csillár helyén, amelyről egykor aranyszegélyű zafírok csüngtek, most egy csupasz kampó éktelenkedik a mennyezeten. Az egyetlen dekoráció, ha lehet annak nevezni, egy óriási ketrec, amit a terem tulsó végében, a régi táncparketten állítottak fel. A mennyezetig ér, mélyen, barlangszerűen benyúlik a szobába. Teljesen elborzaszt, hogy apám vajon milyen vadállatnak szánja. A rudak viszont rendkívül közel vannak egymáshoz, hogy kisebb állatnak is megfelelő zárka legyen.

Egy nagymacska hajlékony alakja járkal a rács mögött. Hallom, ahogy a torka mélyéről halk morgás tör elő. Fejét leereszti a padlóhoz, puha mancsain lágyan lépked. Farkát ide-oda csapkodja. Ug-rásra készen megáll. Fél.

Gombóc keletkezik a torkomban.

– Sajnálom – suttogom.

A ketrec ajtaja éppen akkor nyílik ki, amikor elhalad előtte. Egy másik szobában megnyomott emelőkar nyitotta ki. Ragyogó sárga szemével rám néz.

Találkozik a pillantásunk, de ő elkapja a tekintetét: a fejét forgatva ide-oda jár a pillantása a falak között, és kijáratot keres.

De nem talál. A terem bálterem volt, de ma a kivégzésének a helye.

Sarokba van szorítva.

Amikor erre rájön, felhúzza az ínyét. Fogai hosszúak és sárgák, nyáltól csillognak, élesek és harcra készek. Emlékszem, mit mondott apám a fogai erejéről, és nyelek egyet.

Veszek egy mély lélegzetet, és mielőtt elkezdődne a küzdelem, megengedek magamnak egy rövidke pillanatot, amíg tehetetlennek érzem magam, végtelenül szomorúnak. Mert ez a vadállat fantasztikusan gyönyörű, és semmit sem tehetek, hogy megmentssem. Ha legyőzöm, a testét kitömik és felhelyezik apám falára, a szelleme pedig a rabszolgám lesz. Ha veszítek, a szomszéd szobából figyelő katonák úgyis megölik.

Nem létezik olyan forgatókönyv, ami szerint ő nyerhet.

Ekkor támadásba lendül, én pedig élesen levegőt veszek. Annyira gyors! Alig van időm arra, hogy összeszedjem magam: felém ugrik, előrenyújtott, karmos mancsaival és kitátott pofával. Amikor nekem csapódik, belém mélyesztené az agyaráit és a karmait, de egyik sem tud áthatolni a páncélon: fogása lecsúszik rólam. Ez meglepetésként éri, így a saját lendületét felhasználva, zihálva ellököm magamtól.

Az előnyöm rövid életű. Egy szívdobbanásnyi idő alatt landol selymes mancsain, megpördül, és rám ugrik, ezúttal sikerül feldöntenie úgy, hogy a hasamra vágódom. Az orrom hozzácsapódik a márványpadlóhoz, és egyszerre hallok és érzem az émelyítő recse-nést, aztán a vérem a padlóra fröccsen.

Hátravetem a fejem, inkább vigyázva, mint szándékolt ellentámadásként, de rajtam marad. Mancsait körém fonja, agyaráit hátulról a sisakomba mélyeszti. Vergődöm alatta, próbálok elmenekülni, de az állkapcsa túl erős. A fém horpadni kezd, belenyomódik a koponyámba.

Ahogy ezt megérzem, elsötétül az agyam a pániktól. A szíjjal bajlódom, próbálok levenni a sisakot. Óráknak tűnik, de a valóságban valószínűleg csak fél másodperc, mire enged a szíj. Kibújok a sisakból, lerázom magamról a jaguár szorítását, és hagyom,

hogy a padlóra zuhanjon a sisakkommal együtt. A fogai végül áthatolnak a megerősített fémen, mintha tojáshéj lenne. Kiköpi, és felém lopózik.

A szívem hevesen dobog. A teremtményeim mozgolódnak. Meg kell nyugodnom.

Hiba volt túl korán beengedni a szívembe a szomorúságot.

Minden lány érzékenységemet a szívem legmélyére száműzöm, és rázárom az ajtót. Végre újra tudok összpontosítani – a célra koncentrálok. Jelen vagyok. Halálosan jelen.

Újra felveszem a harci pozíciót, egy olyan mozdulattal, ami éppoly természetes számomra, mint a levegővétel. Óvatosan lépkedve, éber tekintettel körbejárjuk egymást, mindketten felmérjük a másikat, mindketten döntünk, hogy mi legyen a következő lépés.

Azt akarom, hogy a harc gyorsan véget érjen, de nem azért, mert félek a fájdalomtól, hanem azért, mert nem akarok több fájdalmat okozni neki, mint ami feltétlenül szükséges. Így hát színlelt támadást indítok balra, de aztán a hátsó felére vetem magam, miközben ő elrántja magát, hogy a nyakát védje.

A mozdulat sikeres, mert kibillentem az egyensúlyából, és hátsó felét a padlóhoz szorítom. Ám ekkor a törzse rám zuhan, nekem pedig a fejemet a hasához kell húznom, hogy elkerüljem a csapkodó mancsait. Karmai a hátamat karistolják, de visszapattannak a páncélról. Ettől magabiztosnak kellene éreznem magam, de a fejem annyira védtelenül ki van téve a támadásnak. Csak idő kérdése, mikor jön rá, hogy nem olyan áthatolhatatlan, mint a testem többi része.

Meg kell találnom a módját, hogy mihamarabb véget vessek ennek.

Fejét körbeforgatja, állkapcsa szétnyílik, fogai csattannak. Ökölbe szorítom a kezem, és a szeme közé sújtok, remélve, hogy legalább

elkábítom, de ő túl gyors. Előreveti magát, és elkapja az öklöm a pofájával.

Aztán egyenesen a húsomba vágja azokat a hosszú agyarakat. Felrobban a belsőm a fájdalomtól, és sikítok. Visszhangzik a barlangos teremben. Azt hiszem, valami megreped. Felbátorodva azon, hogy végre kárt tesz bennem, a jaguár erősebben harap, és érzem, hogy előnt a mély, szivárgó rosszullét a súlyos sérülés miatt. Le fogja tépni az egészet? Még soha nem veszítettem el a kezem. Agyam egy távoli része azon töpreng, hogy vissza lehet-e illeszteni, mint amikor a medve letépte két ujjamat.

Elmém nagy részét azonban nem a racionális gondolkodás foglalkoztatja. A fájdalom mindent elsöprő, és meggyújt bennem valamit, amit utálok, de nem tehetek róla. Olyan, mintha a testem tűzifából lenne, amíg a fájdalom be nem gyújtja, és aztán lángot nem vet.

A varázserőm az, az csavarodik a zsigereimben. Én nem szeretem a harcot, de ő igen, és életre kel, tombol az ereimben és üvölt a fülemben. Erőteljes eszköz, de nem úgy, mint egy kard vagy egy nyílvessző. Inkább mint egy betegség. Mint egy rothadás a húsomban, ugyanaz a rothadás, ami az eget is zöld fénybe borítja. Megváltoztat engem, valami szörnyűséggé változtatja a bensőmet. Valami vé, ami éhes. Megragadom a fájdalmat, próbálok kapaszkodni bele, és hagyom, hogy teljesen áthasson, de az érzés elhalványodik. Most már csak a vérszomjat érzem, ami nem az enyém, és az émelygést, ami viszont igen.

A ragadozó varázserőtől hajtva legyűröm a vadmacskát, szabad kezemmel megragadom a nyakánál, ujjaim mélyen a torkába fúródnak. A bundáját most már az én vérem áztatja, csúszós lesz, de én erősen fogom. Térdem a teste középső részébe préselem, kíméletlenül szorítom ki vele a levegőt a tüdejéből, miközben továbbra is

satuba szorítom a torkát. Ahogy teljes súlyommal lenyomom, megvadul, ellenáll, vicsorog, és felhasítja a másik kezem bőrét. Annyira érzem csak a fájdalmat, mintha egy forgalmas utca háttérzaját érzékelném, de már nem tart fogva. Csak az egyre szabálytalanabbá váló lélegzete számít.

És az egyre hosszabb szünetek.

Az egyik mancs fejbe csap, oldalra lök, de megállítom magam a vállammal, ami eléggé tompítja az ütést, amikor a védtelen koponyám a márványpadlónak csapódik. Ennek ellenére sikerül nem elengednem a fenevadat, folyamatosan a nyakába kapaszkodom, szorítom azzal a kétségbeesett, ragadozóhoz illő dühvel, ami az eremben lángol, míg a lélegzete teljesen el nem akad. Amíg a teste az enyém mellé nem rogy.

És akkor jön a legnehezebb rész.

Ahogy a vérszomj kezd enyhülni, kényszerítem magam, hogy kintartson a szorításom, és a már tehetetlen lényt a pusztá öntudatlanság határán túl valami mélyebb és sötétebb helyre lökjem.

És a sötétség ugyanilyen mélyen hasít belém is. Miközben a jaguár szelleme kétségbeesetten ragaszkodik az élethez, a varázserőm elragadja tőle ezt az életet, és az én bensőmbé löki. Feltépi a lelkemet, új fogakat és karmokat ültet oda, nem törődve azzal, hogy mennyire hasogatják a bensőmet.

Ekkor tudom, hogy megtörtént. Elengedem a testet, és elhárítok tőle. Felkészülök arra, ami most következik, miközben tudom, hogy hiába építettem fel magamban falakat, egyetlen fal sem lesz elég erős ahhoz, hogy megvédjen.

Amikor új állatot idézek, általában kapok egy villanást arról, hogy ki volt ő – közvetlenül azelőtt, hogy beleolvadna a többi részembe. Ez történik most: egy pillanatra én vagyok a jaguár, élem az ő életét,

és az ő szemén keresztül látom a világot. Ismerem a dzsungel illatát, azt, hogy milyen érzés az árnyékait lesni.

És ismerem az oldalához simuló, mindössze pár hónapos kölykei lágy, puha melegét. Miattuk félt annyira, miattuk harcolt olyan keményen. Két hím, az idősebbik heves, a kisebbik félénk, hacsak nem bosszantják fel. Van egy képem arról, hogy az egyik játékosan ráugrik a másikra, majd egy imádni való, guruló szőrgolyóban birkóznak.

Könnyek szöknek a szemembe, mert úgy érzem, ők az én kölykeim, és fogalmam sincs, mi történt velük. Túl fiatalok ahhoz, hogy túléljenek egyedül.

Ahogy belém költözik az élete, az emlékei és a szelleme, a vérszomj teljesen elillan, mintha soha nem is lett volna. A varázserő még küzd velem, de amikor elmúlik az izgalom, magamra hagy, hogy egyedül birkózzak meg a következményekkel. A korábban oly könnyedén figyelmen kívül hagyott sérülések most legyűrnek. A kezem cafatokban. A fejem lüktet. De a gyomrom mélyén érzett büntudat és önutálat az, ami miatt előregörnyedek, és levegő után kapkodva zokogni kezdek.

Valahonnan a távolból hallom, hogy kinyílik az ajtó, és az egészségügyi személyzet rohan be, hogy telepumpáljanak mások varázslatával, és újra összevarrjanak. Felhúzható játék baba vagyok, ami elromlott, és ők felelősségteljesen megjavítanak.

Mielőtt odaérnének hozzám, a jaguár mellé hajtom a fejem, és hagyom, hogy könnyeim a bundájára folyjanak. A torkom megdagadt és összeszorult. Most olyan ernyedt a teste. Olyan élettelen. Még ránézni is fáj, de kényszerítem magam, hogy megtegyem.

Egy kéz a vállamon. Őrségünk százados asszonya mellém térdel, mákosszürke haja az arcába omlik. Lány arckifejezése ellentmond zömök, felfegyverzett alakjának és mindig katonás testtartásának.

– Jól vagy? – kérdezi rekedt hangon.

Megrázom a fejem, és kinyújtom azt a kezemet, amelyik nincs széttépvve. Átkutatja az övtáskáját, majd a tenyerembe nyom egy kis csokrot: a csillagvirágokat, amiket korábban Marának adtam.

Megmarkolom a virágokat, és az ajkamhoz szorítom a hegyes szirmokat. Aztán feltámaszkodom a könyökökre, és finoman ráfektetem a csokrot a jaguár mellkasára. Vér áztatja a puha fehér virágokat, és újabb zokogás szakad fel a torkomból. Szédülök; a fülemben zúg a teremtményeim üvöltése, ahogy a falak mentén rohangálnak, és osztoznak velem a bánatomban.

A bennem rejlő jaguár is gyászol: a saját pusztulásán siránkozik, miközben gyilkosa gyászán is osztozik. Ez nem helyes.

Ez nagyon nem helyes.

– Ki kell ütnünk téged – mondja a százados. – Hogy összevarrhassunk.

Az összeroncsolt kezemre mutat, amire nem nézek rá, csak bólintok. Jelenleg a feledés nem tűnik olyan rossz megoldásnak.

Az egészségügyi személyzet és a katonák kendővel takarják el az arcukat, mire egyikük kinyit egy nagy, kékeszöld, félhold alakú üveget. Gyöngyszínű köd árad ki belőle, én pedig belélegzem, magam felé terelve a felhőt. Ahogy megtölti az orrlyukamat, az agyam elkábul, végtagjaim elernyednek. Áldott feketeség szűrődik a látóterembe, én pedig a százados karjába zuhanok.

Ahogy az öntudatom elúszik, és a jaguár élettelen alakjának képe elmosódik és széthullik előttem, egy kérdés merül fel bennem.

Elég erős vagyok már?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

2.

SILVER

(15 NAPPAL A BEIKTATÁS ELŐTT)

A palotába betörni nem túl jó ötlet, de ettől függetlenül lehet, hogy megteszem. Vitatkozhatunk azon, hogy lehetetlen-e, vagy sem. Az, hogy mennyire elhibázott döntés, a megvalósítástól függ. Őrütség lenne? Na ne mondd, mindennap így élek!

Ráadásul kétségbeejtő helyzetben vagyok.

Egyik mohos szikláról a másikra szökkenek, katonai bakancsom talpa koppan a sziklán, ahogy földet érek.

– Ugye tudod, hogy a kastélyt óriási fal veszi körül?

Vie rám sandít, ahogy leguggol: beméri a távolságot, amit éppen átugrottam, és készülődik az ugrásra.

– Tudom, persze – mondom neki. – Elég látványos.

Utánam ugrik, macskaként landol mögöttem, de én már nekirugaszkodom a következőnek. Egy bokorba kapaszkodva egyensúlyozok, és a karomat lehorzsolom a sziklán.